

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 25 października 1921 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie opłat za doręczanie wezwań i zawiadomień na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Na zasadzie art. 4 ustawy z dnia 17 marca 1921 r. zmieniającej przepisy tymczasowe o kosztach sądowych (Dzien. Ust. № 32, poz. 194) oraz art. 20¹ tychże przepisów w brzmieniu powyższej ustawy zarządzam w porozumieniu z Ministrem Skarbu co następuje:

§ 1. Opłaty od wezwań, przewidziane w art. 20¹ przepisów tymczasowych o kosztach sądowych, pobiera wyłącznie sąd, w którym toczy się sprawa i zapisuje je na rzecz Skarbu Państwa.

§ 2. W razie potrzeby doręczenia wezwania w innym okręgu sądowym, sąd w którym toczy się sprawa, przesyłając sprawę do innego sądu (art. 6 dekretu z dnia 18 lutego 1918 r. Dz. Pr. № 5 z 1918 r. poz. 9) winien uprzednio pobrać opłaty od wezwań i zawiadomić sąd wezwany o ilości pobranych opłat. Gotówki tej nie odsyła się sądowi wezwanemu o doręczenie.

§ 3. Sąd wezwany, przekonawszy się o niedostateczności pobranych opłat zażąda od sądu, w którym toczy się sprawa, aby pobrał od strony dodatkową sumę opłat, należnych za doręczenie.

§ 4. Sąd, zarządzający doręczenie przesłane przez sąd zamiejscowy, nie pobiera z tego tytułu żadnych opłat.

§ 5. Na czas pobierania dodatku drożyznianego woźni przy sądach okręgowych i wyższych otrzymują za każde doręczenie wezwania lub zawiadomienia dokonane na żądanie strony, procentowe uzupełnienie dotychczasowej opłaty według każdorazowego mnożnika, ustanowionego dla uzupełnienia djet funkcjonarjuszów państwowych w miejscowości, w której ma

siedzibę woźny sądowy. Powyższa opłata wraz z uzupełnieniem przy obecnym mnożniku 1000, dla miejscowości I klasy wynosić będzie 10 mk., dla miejscowości II klasy 9 marek (mnożnik 900), dla miejscowości III klasy i wszystkich pozostałych — 8 mk. (mnożnik 800). Opłata powyższa w żadnym razie nie może przewyższać pobranej od strony opłaty od wezwania. Niezależnie od tego woźni otrzymują odpowiednie wynagrodzenie w wypadku, wskazanym w art. 3 dekretu z dnia 16 lutego 1918 r. (Dz. Pr. № 5 z 1918 r. poz. 9).

§ 6. Magistrawy i wójci gmin otrzymują z sum, uzyskanych z opłat od wezwań jako wynagrodzenie dla funkcjonariuszów, wykonujących doręczenie, po pięć marek za każde opłacone doręczenie w sprawach cywilnych, bez względu na to, czy wezwanie lub zawiadomienie pochodzi od sądu okręgowego, czy od sądu pokoju (art. 7 dekretu z dnia 16 lutego 1918 r. w przedmiocie doręczenia wezwań oraz zawiadomień Dz. Praw № 5, poz. 9).

§ 7. Rozporządzenie powyższe otrzymuje moc obowiązującą w 14 dni po ogłoszeniu. Za doręczenia opłatne wykonane w czasie od 13 maja 1921 r. do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, wskazana w § 5 opłata dla woźnych uzupełniona będzie do pięciu marek bez względu na klasę miejscowości.

Minister Sprawiedliwości:
Sobolewski

Minister Skarbu:
w z. B. Markowski